

I
ПЈЕСНИКУ У ПОЧАСТ

ДУШАН КОСТИЋ

ПЛАТИЈЕ ПРОКЛЕТИЈЕ

Ово су Платије, Проклетије
кроз које пролазимо,
злогоре и мокрогоре
о које гребемо рамена и руке и леђа,
у многошта не вјерујемо више
док слушамо горљиве говорнике,
јављају се јастребови непознати
да нас препану прије но што пропану,
ковитлац свега и свачега
пред модрим понором мора.

ДУШАН КОСТИЋ

ПОСЛАНИЦА ЗА ЉУБАВ ЛИШЋА

Радоњи Вешовићу

Знам за немире твоје, и тугу
над стихом лишћа кога мало желе,
над пламом једним и земљи и другу
под крилом птица које у модро селе.

Поклонио си, кажеш, јутрос очи своје
лишћу - једином, и благом, и вјерном,
за љубав можда усне, за осмјех можда боје
што узима небо ћутању чемерном.

Па тражиш, па жудиш далеке просторе,
случајне стазе, сусрете без смисла.
Свеједно ноћи, свеједно зоре
кад је самоћа, ко камен притисла!
Свеједно пјесма кад у грлу ниче
или утјеха кад је успут баце -
пуна су окна зависти и приче,
ко голубовџа пијаце.

За љубав лишћа остани свој, и нека
све буде како сањаш, као што ће.
Нек теку пјесме, и мјесечина сањива мека
падаће на неко наше будуће воће.

Знам ја немире твоје, и тугу
над стихом лишћа, над маглом теревенке.
И жељу
привијам: да те видим у сјају, из сјенке -
пријатељу мој, пријатељу!...

МИЛОШ ОСТОЈИЋ

ОСТОЈИН МОСТ

Радоњи ВЕШОВИЋУ, њеснику

Снагом спојио прекинут пут. Под њим из брда поток.
Три су брвна за три вијека пуна смоле
са жилама. Стигао да му се поклоним, стопе
крај њега да оперем. Човјек неимар самсамцит
уздао се у двострука ребра, у своје знаке. Але сретао
опоменом: не овамо - надгорје сам ломно и содромно. О пасу
му бојна сјекира болта. Зрно пушчано реже начетворо.
Око не подмашује ни премашује но бије под зарок
у састав луле и камиша затнутог иза врата. Грлицу скида
са рога овна у сто шестој да прича младежи
има дане. Очи чије било, макар и зле,
пред њим поњуре у врх опанка, па се предадну
и одустану од загона. И то ми је доста,
и мом и кућном жићу,
да све обновим крај Остојина моста,
Остоја Лалићу!

Причао о свом ђеду, а мом аскурђеду,
и тако редом, о мом сукурђеду, курђеду и сукурдову Оташу
Николину.
Палио свијећу сељаку побуњенику и тавничару
неоткупљеном из путила везирских зиндана.
На вучји дан: мратинаца и наторњака
за вука растурњака, од дима до дима, на име вучине добијао
само метак. Раоник топио за трешњев топ своје вожду
у опанцима. Свраћао путника и просјака на софру своје заднице
и имао заплећног претка што копљем грешнима вади душе.

Дужника, убицу, под кровом нахранио, из куће испратио,
 а касније стављао му гранчицу на пут јављао да ће да убије...
 То ми отимано ал' неотето - то ми у лози оста,
 да зборим узлетјелом птићу,
 звијезди волујари изнад Остојина моста,
 Остоја Лалићу!

Жагоре под мостом његове анатеме и проклетије
 бачене на отпад, на пузаво, што се у сваку боју претвара
 и што је поклопац за сваки лонац. Борови из темеља
 су његове греде: свако може да их прође, ал' воду мора да
 подмити!...
 Не смије да је загади, опсује, нити пак прије прилогом
 но рогом - ноћу нико ни кап да сркне,
 дању и ноћу на биљобер, на свитњак, да мирише, на папке
 вола полажњака, на бразду послјије ратарског пира,
 послјије орачке славе и свијеће, непрершеног поста.
 Ту сјећање избуквичим кад се времена мељу, обрћу и расплићу,
 па заопутим даље од Остојиног моста,
 Остоја Лалићу!

Одем па му се вратим из узводних камених лука,
 из подивљалих клисура са содомастим утрзима с врхова,
 из подмуклих кркора из десне и лијеве пете планине
 и чини ми се да гредама, над потоком, ојачавам жиле
 и копијести - немам јово но само дреново...
 Поток се раскокотао: скаче с камена на камен
 и ко из девете зоре пјева: Кокот поје, зору зове,
 диг' се, зоро, не дигла се - крила му велебиљаста,
 нимало мала, почупана, проста.
 И ту узем што немам - запливам на листу бродићу
 и све што сам слутио даље од Остојина моста,
 и куд сам ко селак јездио на свом крилатом коњићу
 пред тобом тајне разводне
 открићу,
 Остоја Лалићу!...